

Èxit de convocatòria per demanar nous instituts

- Final de mandat
- Desmantellament del transformador
- Prou desnonaments al barri!
- Recordem els barris de barraques

Editorial

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
Volem decidir més enllà de les eleccions	
EN PORTADA.....	4
L'alcalde diu que el desmantellament del transformador és un fet	
L'Ajuntament treu una font per posar-ne una altra	
Volem instituts al Poblenou!	
Final de mandat: les assignatures continuen pendents	
De baix a dalt, prenent partit	
43 Assemblea General de la FAVB	
Millores a Les Culleres	
Prou desnonaments al barri!	
I segueixen els desallotjaments	
MOBILITAT.....	11
T-Mobilitat, a qui beneficia?	
SALUT.....	12
El projecte RADARS arriba al Poblenou	
ESPAI VIOLETA.....	13
L'oblit de l'oblit	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	14
Recuperem la memòria dels barris de barraques	
PAISATGES HUMANS.....	16
L'oasi del 22@	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	18
Perico Pastor	
PAS A NIVELL.....	21
Anar a Barcelona i trepitjar ratlla!	
ACTUALITAT.....	22
Programa Re-existències	
III Fira de mercat ecològic	
Activitats Pere IV	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes no-més aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms: .....
 Adreça: .....
 Població: ..... C.P.: .....
 Telèfon: ..... @ mail: .....
 DNI: .....
 Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de ..... € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc: .....
 Codi: .....
 ENTITAT OFICINA CONTROL NUM COMP

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.86
 Maig-juny 2015

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Marc Dueñas, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler

Col·laboradors: Manel Andreu, Marc Andreu, Sílvia Casorrán, Andreu Isern, Estrella Pineda, Patricia Pujante, Àfrica Ragel i Marina Riera.

Coordinació: Gemma Canela

Fotografia: Salva Clarós, Joan M Soler
 Il·lustracions: Manel Puyal
 Portada foto: Salva Clarós
 Correcció: Josep Pascual, Gemma Canela
 Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629046004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotasignats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Volem decidir més enllà de les eleccions

El 24 de maig vinent se celebren eleccions municipals. Les notícies polítiques se centren de forma prioritària en altres qüestions, però per als barris de la ciutat aquestes eleccions són molt importants. Cal tenir clar que el 24 de maig podrem escollir qui ha de governar la nostra ciutat i això tindrà repercussions molt directes en el nostre dia a dia, en el nostre espai públic, en els equipaments, en la vida de les nostres entitats...

Si bé és cert que els mitjans de comunicació no estan posant les municipals en el centre de la informació, no és gaire difícil descobrir que som a prop del final d'un mandat. L'obsessió per fer obres a darrera hora, les ganes d'inaugurar qualsevol cosa (es trobi en l'estat que es trobi) i la proliferació de moltes actuacions de petit format (com, per exemple, l'aparició de jocs infantils arreu), ens permeten veure que el govern de CIU està mirant de fer campanya

electoral des de l'Ajuntament. Això no és cap novetat, és cert. Els anteriors governs també van fer inauguracions encobertes o precipitades i grans exposicions de propaganda. Però que no sigui nou, no vol dir que ens sembli bé. Vivim moments en què la pitjor part de la vella política ha d'anar quedant enrere. Esperem, per tant, que aquestes formes de voler convèncer la ciutadania quedin excloses.

El que han de fer les diferents forces polítiques que es presenten a les municipals, tant les més noves com les que ja tenen representació municipal, és fer propostes clares de com pensen construir la nostra ciutat, els nostres barris. Esperem que no ens deixin amb frases buides de contingut i sense concreció ni amb llistats d'actuacions impossibles d'aconseguir. Com a veïns i veïnes del Poblenou hem d'exigir sobretot una definició clara de quines seran les prioritats de treball i un compromís explícit de canviar la manera de governar. El Poblenou és un barri que ha viscut un creixement important els darrers anys. Cal desenvolupar tots els equipaments necessaris, cal preservar l'espai públic i cal disminuir la pressió turística. I sobretot cal garantir els drets a tothom, especialment a totes aquelles persones que viuen en situació de vulnerabilitat o que pateixen de forma més crua les conseqüències d'unes retallades injustes. El moviment associatiu del barri farem les nostres propostes, cal que les diferents forces es presentin a les eleccions donant resposta a allò que des del barri hem expressat.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

L'alcalde diu que el desmantellament del transformador és un fet

L'11 de març passat es va inaugurar el parc del Patufet, just al costat del transformador del carrer Castella que volem que es desmantelli. La plataforma Transformem, de la qual formen part l'AVV Poble Nou, pares i mares de l'escola Sant Martí i veïnat afectat, va aprofitar l'acte per donar visibilitat a aquesta reivindicació. Com que hi venia l'alcalde, la Plataforma per l'Educació Pública del Poble Nou també va plantejar la necessitat de la construcció del segon institut per pal·liar la manca de places existents.

Transformem va donar a l'alcalde el manifest que ha elaborat la plataforma, en què es plantegen els punts bàsics de la nostra petició:

- El solar ocupat per la subestació està qualificat per l'Ajuntament com a zona verda des del 1991.
- Les molèsties ocasionades al veïnat són permanents: soroll continu, fuites contaminants, etc.
- Cal garantir la seguretat, el transformador és molt antic i ha quedat desfasat tècnicament.

La sorpresa va ser quan l'alcalde va afirmar que "en quinze dies se signarà l'acord amb Fecsa en què es determinen els termes de l'obra". La plataforma agafem el compromís de l'alcalde, amb les reserves de no donar-li credibilitat fins que no hàgim vist el document signat.

Posteriorment el 20 d'abril, el regidor del Districte, tècnics de l'Ajuntament i una representació nodrida del PP han vingut a l'escola Sant Martí per explicar-nos el protocol que han signat amb Fecsa. Aquest consisteix bàsicament a fer la infraestructura necessària per derivar totes les connexions a la subestació del carrer Tànger i enderrocar el trans-

formador. El cost de l'operació s'estima en uns quatre milions d'euros. Hi ha acord en les obres d'infraestructura (2.600.000 €), però queda pendent l'acord en el cost de l'expropiació (1.200.000 €), tot i que l'Ajuntament creu que es tancarà en els propers quinze dies. Si no fos així, s'aniria al tribunal d'expropiació. A la vista de la informació es va valorar positivament el seu contingut, tot i que es va recordar al regidor que ara fa quatre anys s'havia arribat a un compromís verbal amb l'anterior govern, i aquest no es va complir. El canvi ha estat, diuen, que els recursos sortiran de la privatització dels aparcaments municipals de Barcelona amb el suport del PP. Se li retreu que no hagi estat possible que Fecsa col·laborés en una part del cost de l'operació. En qualsevol cas, i com que hi ha prevista una festa de suport a l'enderrocament per al 9 de maig, es convidava el regidor a venir-hi i que ell mateix expliqui en quina situació ens trobem, invitació que accepta amb molt de gust. Des de l'AVV Poble Nou considerem que els diners surten de l'Ajuntament, el que és igual a dir de tots nosaltres; el que no compartim, però, és que es digui que surten de privatitzar uns serveis que fins ara eren públics i rendibles.

A la plataforma Transformem ens trobareu a www.transformem.com.

Manel Andreu

L'Ajuntament treu una font per posar-ne una altra

L'11 de març es va inaugurar el parc del Patufet just al costat del transformador i l'escola Sant Martí. És evident que en un parc infantil hi ha d'haver una font, però no per això se n'ha de treure una de centenària que hi havia just a la cruïlla de Pere IV amb Castella, encara no a 100 metres una de l'altra. El dia de la inauguració es va demanar al regidor Eduard Freixedes que la restituís i va respondre que ja ho farien. Exigim que es torni a posar i que el regidor compleixi la paraula.

Manel Andreu

Volem instituts al Poble Nou!

El diumenge 19 d'abril, prop d'un miler de persones, amb famílies senceres vestides amb la samarreta groga contra les retallades en educació, van protagonitzar una cadena humana per reclamar la construcció dels dos nous instituts de secundària que el Poble Nou necessita de forma urgent. L'acció, organitzada per la Plataforma en Defensa de l'Educació Pública del Poble Nou, va unir amb èxit i de forma festiva els solars reivindicats i que actualment són pàrkings a cel obert: al Camí Antic de València (entre Lope de Vega i Espronceda) i a Sancho de Àvila-Llacuna (davant de Can Framis).

L'Associació de Veïns i Veïnes i les ampes de les escoles públiques que, conjuntament i des de fa anys, dinamitzen la Plataforma denuncien manca de previsió i d'oferta en places d'educació pública al barri, a tots els nivells. Aquest fet no tan sols fa perillar la qualitat educativa saturant les aules (amb ràtios augmentades) i els centres (amb línies extra o bolets), sinó que, segons càlculs de les ampes no desmentits pel Consorci d'Educació, pot deixar sense plaça de secundària als instituts del Poble Nou 37 alumnes al setembre d'aquest 2015. I, en una preocu-

pant progressió, el dèficit de places aniria sumant 53 alumnes l'any 2016, 75 el 2017, 88 el 2018, 66 el 2019 i 98 el 2020.

Només resoluria aquesta situació la construcció a temps del primer nou institut al Camí Antic de València, que ha d'entrar en funcionament el curs 2016-2017 amb el nom provisional de Maria Espinalt, i del segon institut a Sancho de Àvila-Llacuna en el termini màxim de tres anys. El problema és que per al primer institut tot just hi havia previst licitar-se, amb data 30 d'abril, el concurs públic d'un projecte que la Generalitat i l'Ajuntament, a través del Consorci d'Educació de Barcelona, fa mesos que havien assegurat a la Plataforma que ja estava en marxa. I sense el projecte (o sia, els plànols de l'edifici), és difícil de predir quan començaran (i acabaràn) les obres.

El Departament d'Ensenyament exhibeix un acord de Govern del 10 de març que promet una assignació pressupostària de 6,93 milions d'euros per a la construcció d'aquest institut "en els propers tres anys". Però no fixa cap calendari. I, en conseqüència, és una incògnita saber quant de temps hauran d'estar els alumnes d'aquest primer nou institut en

instal·lacions provisionals o barracons que, per cert, alguns d'aquests nens ja han patit en la seva etapa de primària.

Totes aquestes incerteses es multipliquen en el cas del segon institut, la necessitat del qual és reconeguda per les administracions però sense comprometre's a res més que a bones paraules en reunions o correus electrònics. L'Ajuntament diu que està tramitant la regulació urbanística necessària per poder fer el segon institut al mateix solar de Sancho de Àvila-Llacuna on s'ha compromès, igualment sense calendari ni pressupost, a fer el nou equipament esportiu municipal amb piscina que Poble Nou reivindica des de fa anys. Però el més calent és a l'aiguera.

Com s'ha demostrat en els darrers temps amb la Rambla o l'eix Pere IV, també en reivindicacions educatives i d'equipaments, les administracions només es mouen si la gent els ho exigeix al carrer. Per això és un èxit la cadena humana del 19 d'abril i tot el moviment generat al voltant de la Plataforma en Defensa de l'Educació Pública.

Marc Andreu

Final de mandat: les assignatures continuen pendents

Acabat el mandat municipal 2012-2015, el 24 de maig vinent els ciutadans anirem a votar per elegir qui governarà la ciutat els pròxims quatre anys. És hora de fer balanç de la gestió feta i de marcar objectius de futur.

A part de la crisi econòmica, que ha marcat intensament els darrers quatre anys, l'altre factor a considerar és el canvi de color polític a l'Ajuntament de Barcelona. La sort no ha acompanyat amb el canvi. Les primeres actuacions del regidor Freixedes van ser reveladores de la confusió que hi havia a Ca la Vila. Les obres del canvi de paviment a la Rambla, que no era ni important ni urgent, descuidant en canvi la urbanització del tram de Taulat a Passeig Calvell, van encendre les primeres alarmes. Llavors la ciutadania va prendre la iniciativa, marcant des d'aquell moment el full de ruta al Poblenou. Amb el procés partici-

patiu Fem Rambla, impulsat des de les entitats en resposta a l'"orden y mando" del regidor, es va reconduir la caòtica remodelació de la Rambla.

Tot i que emblemàtica, la Rambla no era l'obra important que calia fer al barri, sinó la transformació de Pere IV. Una iniciativa de l'Associació de Veïns que de seguida va comptar amb la simpatia de les entitats del barri i de tots els grups municipals de l'Ajuntament, fins i tot de l'entusiasta regidor d'Hàbitat Urbà, Antoni Vives, amb l'excepció incomprensible d'Eduard Freixedes, desaparegut en tot el procés. La manca de compromís del regidor del Districte en la transfor-

mació de l'Eix Pere IV, un dels projectes més importants de la ciutat, al primer barri de Sant Martí, pot explicar el perquè finalment l'Ajuntament va retirar el finançament per a l'execució de l'obra. Acabar el mandat municipal sense haver invertit ni un sol euro a Pere IV es pot considerar un signe de fracàs de l'actual govern municipal al Poblenou.

Però l'alcalde treu pit amb l'obra de la plaça de les Glòries com una gran fita del mandat. Tot i haver donat un gran pas amb l'enderroc del tambor viari, la plaça de les Glòries no fa més que seguir un full de ruta que és fruit d'un pacte antic entre partits polítics i agents

BEACHCAMP

MATÍ: DIMARTS 10.00h AMB CARLOS ALBAJAR

TARDA: DIMARTS I DIJOUS 19.30h AMB TONI BRABEZO

INFORMA'T DE LES NOSTRES PROMOCIONS!

Activitat de **tonificació en grup** molt **dinàmica i d'alta intensitat**, amb competició i a l'aire lliure.

NOVA ACTIVITAT OUTDOOR

Av. Icària, 167 | 08005 Barcelona | 93 221 25 80 | www.novaicaria.com

diversos. Una gran obra que si és mèrit d'algú ho és de tots, per la insistència i el pacte. Caldrà veure, però, si l'elevat cost econòmic i les prioritats de la ciutat no encallen la seva execució.

El departament de Cultura, governat pel regidor Jaume Ciurana, és el gran desaparegut del Poblenou. Ciurana, més preocupat pel 1714, el Born i les excavacions arqueològiques de la ciutat antiga, ha mostrat un clar menyspreu cap a la cultura de la ciutat contemporània, abandonant el projecte museístic d'Oliva Artés, el de la Torre de les Aigües, les fàbriques de creació (La Escocesa) i el patrimoni industrial.

La gestió tampoc ha estat el fort del govern municipal al Poblenou. La maniobra fallida de tancament de La Flor de Maig és una altra mostra de la poca visió política i poca sensibilitat del govern del Districte. Però, amb la protesta popular, que va fer rectificar els plans municipals, es va forçar un procés que ha conduït a consolidar l'equipament i el patrimoni històric. El projecte fallit per a la construcció de l'institut Fluvià ha estat un altre dels grans embolics, amb un ajuntament del Districte titubejant que no va saber donar respostes més que a remolc de les AMPA i les direccions dels propis centres escolars que forçaren

Ajuntament i Consorci Educatiu a cercar alternatives que inicialment feien mandra. Igualment, la tardança a suspendre llicències a la rambla del Poblenou en espera d'un pla d'usos que ja triga massa, junt amb la nul·la resposta a l'anòmala situació del Centre Cívic, i la manca de solucions a curt i mitjà termini per a les saturades instal·lacions esportives de Can Felipa, són esculls que no ha sabut afrontar amb agilitat un govern municipal que sembla depassat pels reptes d'un barri que creix i es transforma com cap altre. La substitució a la gerència del Districte a mig mandat augurava, a més, problemes interns de falta d'entesa, i una mala convivència, altrament ben perceptible, a Ca la Vila.

En resum, el mandat municipal que acaba no ha aportat cap avenç significatiu. Per dir-ho ras i curt, el més rellevant d'aquests quatre anys ha estat la manca d'iniciativa i de projecte. El canvi de color polític a l'Ajuntament ha generat una preocupant paràlisi administrativa i de gestió en la primera part del mandat i, sorprenentment, un decebedor programa al barri.

El govern de Xavier Trias ha dedicat molts esforços a visualitzar canvis en la forma de procedir. I una mania gairebé obsessiva per desmuntar instruments

municipals com la gestió dels aparcaments, la societat 22@ i Barcelona Activa, entre altres empreses municipals. La dissolució de 22@bcn és un dels majors errors pel que ha comportat de pèrdua de coneixement i gestió urbanística. La regidora Sònia Recasens va estar a punt de truncar l'agència de promoció econòmica Barcelona Activa. Per sort, es va poder evitar la desaparició d'un dels més importants instruments de política econòmica i d'ocupació.

També hi ha hagut alguns encerts. L'actual govern municipal ha portat a terme algunes iniciatives amb futur com la nova xarxa de bus, tot i les seves actuals mancances; també ha iniciat el projecte de les superilles, que es podrà desenvolupar en els propers mandats, amb iniciatives ben diverses com la gestió integral dels sistemes urbans i la transformació energètica de la ciutat. Ha posat a funcionar alguns instruments de participació com els d'Hàbitat Urbà. No obstant això, Trias ha acabat remodelant la Diagonal sense una consulta ciutadana com la que ell va exigir al seu antecessor. Tot, per no tornar a obrir un dels temes tabú per a ell: el tramvia per la Diagonal.

La Junta de l'AVVP

De baix a dalt, prenent partit

El 5 de març passat es va presentar a Can Felipa aquest llibre d'història de proximitat, un producte km 0. A la taula, al costat de l'autor, hi havia: l'editor de L'Avenç, Josep M. Muñoz; un dels molts protagonistes de la història del moviment ciutadà, Carles Prieto, i la periodista veterana María Eugenia Ibáñez, que va portar la presentació de manera àgil formulant preguntes als companys de taula. Entre el públic, nombrós, molts més protagonistes d'aquesta història, obra d'un veí del Poble-nou, actiu a l'AVV.

Obra ben documentada –neix de la investigació feta per a una tesi doctoral que va merèixer la màxima qualificació–, ben narrada –l'autor és un periodista bregat– i ben circumscrita en un temps i un espai –el final de la dictadura i els primers anys del postfranquisme a Barcelona–, és una bona porta per accedir a la nostra història recent. A partir de la història del moviment ciutadà barceloní –de la vida i les lluites dels barris– accedim al que es vivia en aquell moment a Catalunya, a l'Estat i fins i tot als EUA.

Us recomano que aneu a la llibreria o a la biblioteca

«El moviment ciutadà forjat als barris durant la dictadura va ser un dels components destacats de la lluita antifranquista que va fer possible la transició a la democràcia i la defensa dels interessos de les classes subalternes en el procés de canvi polític i institucional. Aquest moviment popular, alimentat per l'oposició comunista i per militants cristians de base, es va articular a Barcelona, a partir de l'any 1972, entorn de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB). Aquesta entitat, nascuda burgesa i afí al poder establert, però ràpidament controlada per l'esquerra i el catalanisme, va aconseguir conquestes urbanístiques, socials i culturals importants; la complicitat de professionals i intel·lectuals, i una influència política que va sobrepassar l'àmbit metropolità. De fet, aquest moviment va fer possible a Barcelona una ruptura política, social i cultural amb el franquisme sense parangó.» (L'Avenç)

ANDREU ACEBAL, Marc. *Barris, veïns i democràcia. El moviment ciutadà i la reconstrucció de Barcelona (1968-1986)*. Barcelona: L'Avenç, 2015

i feu una mirada a l'índex, a la introducció, a les darreres pàgines –l'epíleg, les fonts, les notes plenes de referències però també de dades biogràfiques..., l'índex de noms. Us fareu càrrec de l'abast de l'obra. És un exercici que us engrescarà a llegir aquesta història plena d'històries, que tant podeu llegir seguida com, deixant-vos guiar pels records viscuts o per les ressonàncies que us arribin llegint els títols dels capítols. En aquest enllaç, <http://lamentable.org/el-movimiento-vecinal-debe-molestar-al-poder/> podreu llegir l'entrevista que María Eugenia Ibáñez ha fet al Marc Andreu sobre el contingut del seu treball. També és una altra bona manera de tastar-lo, que us farà venir ganes d'aprofundir-hi més, o sigui, de llegir-lo.

Josep Pascual

Plaça Les Culleres

Millores a Les Culleres

Una conquesta de l'escola, l'AFA Llacuna i els veïns

Quan es va dissenyar la placeta que hi ha davant l'escola La Llacuna, coneguda popularment com a plaça de Les Culleres, ningú va pensar en l'entorn ni en els nens, nenes i famílies que fan vida en aquell espai. La presència de plantes altes que dificultaven la visió dels infants, el perill que suposava per als nens i nenes enfilarse al sostre de ventilació de l'aparcament i la manca de bancs i de zones de joc infantil, entre altres coses, demanaven a crits una adequació de la placeta.

El novembre de 2012 un grup de famílies de l'escola La Llacuna, amb el suport de les escoles La Llacuna i Asunción de Ntra. Sra., la comunitat de veïns i l'AVV del Poble-nou, es va començar a moure per aconseguir la millora de la placeta, però en aquell moment es van trobar amb un Districte poc predisposat

a atendre les necessitats que es plantejaven. La manca de pressupost va ser l'excusa per deixar fora del projecte una de les principals reivindicacions: que s'habilités una zona de jocs infantils. Lluny de donar prioritat a aquesta necessitat, l'Ajuntament es va limitar a fer una petita actuació a la placeta (substitució de les plantes altes per unes de més baixes, replantació dels espais de sorra i col·locació d'algun banc) que en cap cas resolien les mancances plantejades.

Finalment, després de més de dos anys de lluita, la zona de jocs tan necessària en aquell espai on fan vida diàriament més d'un centenar de nens i nenes ja és una realitat! ¿Potser impulsada per la febre preelectoral del govern municipal?

El dia de la inauguració el regidor es posava medalles per haver creat aquell

espai de joc per als infants. En el seu discurs no hi va haver ni una menció a les famílies que van incentivar aquesta i altres millores, tampoc un reconeixement a les mares que durant aquest procés han invertit el seu temps i els seus diners en l'elaboració d'un projecte per millorar la placeta i fer-la més habitable. Mares, pares, famílies, veïns i veïnes que vetllen perquè la nostra vida al barri sigui una mica millor cada dia. La tarda que inauguraren les zones de joc infantil, al costat dels nens i nenes que gaudien dels jocs i la xocolatada, molts pares i mares (també alguns infants) portaven les samarretes grogues de SOS Educació i reclamaven al regidor la construcció dels dos instituts que necessita el Poble-nou.

Gemma Canela

43 Assemblea General de la FAVB

Per un moviment veïnal ben fort, unes AVV molt vives

Sota el lema “Per un moviment veïnal ben fort, unes AVV molt vives”, es va celebrar l'Assemblea General de la FAVB d'enguany. L'assemblea va tenir lloc al Casal de Barri Font d'en Fargues, acollits per l'AVV Font d'en Fargues. La seva presidenta, Àngels Orcau, va donar la benvinguda i juntament amb el president de la FAVB, Lluís Rabell, el president de la CONFAVC, Jordi Giró, la consellera de Benestar Social de la Generalitat, Neus Munté, i Xavier Trias, l'alcalde de Barcelona, formaven la taula institucional.

Tots van valorar la celebració d'aquesta assemblea; d'aquestes intervencions, en destaquem l'intercanvi de parers que van tenir en Lluís Rabell i l'alcalde Trias: dins la correcció es va posar de manifest la seva discrepància en molts temes que afecten la ciutat.

Durant l'assemblea va posar-se de manifest el rebuig de la “Llei mordassa”, repressora de les llibertats dels ciutadans, així com la voluntat de lluita contra la corrupció política. També es van definir les prioritats que

determinaran el pla d'acció dels moviments veïnals. Entre aquestes prioritats destaquen la lluita contra la pobresa, la necessitat de garantir la igualtat, la llibertat i els drets de les persones, i la importància de fomentar la participació ciutadana.

D'altra banda, es van aprovar quatre resolucions: una, sobre turisme; una altra, sobre un llibre blanc de la prostitució a Barcelona; una altra, a favor d'un moviment veïnal democràtic, plural i independent; i una última, sobre la democràcia interna a les associacions de veïns.

Durant l'assemblea es va dedicar un espai a la presentació del llibre de Marc Andreu *Barris, veïns i democràcia* i al final es va fer un minut de silenci per les víctimes de l'accident aeri i pels líders veïnals morts aquest any.

Van tancar l'assemblea Lluís Rabell i Àngels Orcau en un local renovat i acollidor fruit de la lluita veïnal.

Manel Andreu

Prou desnonaments al barri!

En el context de crisi econòmica i política actuals, els desnonaments s'han convertit malauradament en el pa de cada dia de molts ciutadans. És evident que ni les lleis ni les polítiques aplicades pels governs actuals protegeixen els drets bàsics de la ciutadania. N'és un exemple el cas d'en Ramon, veí del carrer Castanys, 27. En Ramon va ser desallotjat de casa seva fa aproximadament un mes. El motiu? Amb la mort de la seva dona es rescindia el contracte de lloguer on havien viscut tota la vida ell, la seva dona i anteriorment tres generacions més de la seva família.

A finals de març es va fer una concentració silenciosa davant el domicili

i es va llegir un manifest per mostrar a en Ramon el suport dels veïns, però infelïçment no s'ha pogut evitar que l'expulssessin de casa seva.

Com a veïns i veïnes no podem permetre que al barri es repeteixin situacions com aquestes. No podem acceptar que els interessos econòmics d'alguns vulnerin

els drets elementals d'uns altres. Cal exigir a l'Administració l'aplicació de polítiques que no fomentin les desigualtats entre els ciutadans ni portin les persones a aquestes situacions de vulnerabilitat.

Des de l'AVV volem donar el nostre suport a totes aquelles persones i famílies del barri que es troben en risc de perdre el seu pis o que pateixen talls en els subministraments per no poder fer front al pagament dels rebuts.

Si us trobeu en alguna d'aquestes situacions, contacteu amb nosaltres trucant al 933569732 o enviant un correu electrònic a elpoble-nou@elpoble-nou.cat.

La Junta de l'AVVP

I segueixen els desallotjaments

Des que ha començat l'any hem assistit al desallotjament d'uns ciutadans romanesos al carrer Joan d'Àustria i d'uns ciutadans africans, la majoria, a les Glòries.

Els romanesos pertanyen a la Unió Europea i tenen papers; entre els africans i d'altres procedències alguns són irregulars, malgrat el llarg temps que fa que viuen entre nosaltres. Uns i altres són antics coneguts nostres perquè els han desallotjat una vegada i una altra del lloc que havien triat per viure i treballar.

Podem dir, doncs, que la seva realitat és paral·lela: quan t'expliquen els motius que els van portar al nostre país, ells i elles parlen de buscar un millor lloc per viure, d'obrir-se camí, d'ajudar la seva família..., d'un munt d'il·lusions que la duresa del dia a dia s'ha encarregat de frustrar.

A alguns veïns els pot estranyar que els africans rebutgin l'oferta del Pla d'Assentaments Irregulars que els fa l'Ajuntament (els romanesos, en ser comunitaris, no hi tenen dret). Nosaltres ja ho entenem: ens expliquen que han vingut a treballar i que l'única manera de guanyar-se la vida, en una situació de crisi com l'actual, és la recollida de ferralla. Aquesta és una feina dura i amb molta competència –cada dia són més els que se la discuteixen–, que els obliga a caminar tot el dia per aconseguir uns euros que els permetin subsistir i, quan és possible, enviar alguna cosa a les seves famílies. Viure en un alberg, amb uns horaris fixats d'entrada i sortida i sovint lluny del centre, els impedeix estar al carrer durant les hores millors per a la recollida i els priva d'un espai on guardar el material.

Darrerament, la iniciativa ciutadana està fent possible el reconeixement a les

famílies que, procedents d'altres llocs d'Espanya, van viure en barraques a Barcelona. S'està homenatjant el coratge, l'esperit de lluita, la dignitat i l'esforç col·lectiu que va ajudar a fer gran la nostra ciutat. Ells i elles també buscaven una vida millor i sovint van veure com les seves barraques els eren enderrocades, i junts, solidàriament, durant la nit les tornaven a aixecar.

La pobresa extrema ens retorna a situacions que ens fan recordar aquell passat.

Les barraques enderrocades d'abans són avui els desallotjaments de naus, de pisos... Una vegada i una altra s'enfronten a perdre tot el que han pogut recollir i que forma part del seu hàbitat quotidià. Han de tornar a començar...

Els immigrants d'avui són també persones valentes, lluitadores i han fet un llarg camí, ple de dificultats, amb els mateixos objectius. La seva situació, però, és, si fos possible, encara pitjor. Se'ls dispersa i perden la possibilitat de convivència i suport mutu.

Mentre feia costat als nois que estaven sent desallotjats de Glòries, dues dones grans es van acostar i em van parlar de la duresa dels primers anys que van viure a Barcelona. Els dolia veure el que estava passant.

És important no perdre la memòria i lluitar per la Barcelona que volem.

No ens podem permetre una societat en què els rics són cada vegada més rics i els pobres són foragitats perquè fan lleig i molesten.

Montse Milà

T-Mobilitat, a qui beneficia?

La T-Mobilitat és el nou sistema de pagament que substituirà els actuals títols de transport (T10, T-Mes, bitllet de Regionals o Rodalies, etc.) per una targeta única sense contacte que donarà accés als diferents serveis de mobilitat a Catalunya (Bicing, aparcaments, peatges, Carsharing, etc.).

El nou sistema evitarà haver de pensar quin títol de transport convé per a cada desplaçament (ja que s'aplicarà directament la 'millor tarifa') i, d'altra banda, a major ús del transport públic més barat serà cada viatge. Però el que la Generalitat i l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) defensen com un sistema més eficient, fàcil i atractiu, podria amagar aspectes controvertits.

La Mesa Popular del Transport, convocada per la FAVB, la CONFACV, la Promoció del Transport Públic/PTP i Stop Pujades, ha elaborat un informe en què s'intueixen diferents punts foscos relacionats amb el projecte. D'altra banda, qüestionem que s'hagi tirat endavant el projecte sense comptar certament amb l'opinió i les necessitats reals de la ciutadania.

Aquest nou sistema T-Mobilitat, operatiu a partir de 2017-2018, un dels punts és el relacionat amb les tarifes, perquè no hi haurà una tarifa única per a tothom, sinó que el preu dependrà de l'ús que els usuaris facin del transport. Amb la T-Mobilitat serà més difícil saber del cert el preu dels viatges, ja que cada desplaçament interurbà i cada nombre de viatges tindrà una tarifa diferent. Si bé hi haurà descomptes per a

les persones que facin desplaçaments reiterats, podria ser complicat per a l'usuari entendre què està pagant per cada viatge.

La T-Mobilitat implicarà canvis en les tarifes, la tecnologia d'accés, el sistema de pagament (que podrà ser domiciliat) i, per últim, en la gestió del servei de transport públic. Aquest darrer punt és el que presenta més ombres en el nou

sistema, ja que serà una nova empresa anomenada SOC Mobilitat (formada per Caixa Bank, Indra, Fujitsu i Moventia, que tindran un 94% del capital, i TMB, FGC i Sermetra, amb un 2% cada empresa) la que gestionarà el transport públic de Catalunya.

La nova empresa instal·larà les més de 30.000 màquines per validar els títols del nou sistema, i crearà el centre d'atenció al client i el centre de gestió de la informació. A canvi percebrà una 'tarifa de gestió' per cada títol validat (0,0197€ per cada validació), un tant per

cent de les vendes dels títols i altres diners per als centres d'atenció al client i de gestió.

Podria sorprendre, doncs, que es justifiqui el nou sistema amb què la seva implementació no té cost. I és aquí precisament on tornen a aparèixer les ombres. No acaba de quadrar que l'ATM declari que l'usuari pagarà el mateix o menys, que els operadors rebran el mateix o més, que no representarà una major despesa a l'Administració i que, a més a més, una nova empresa privada podrà aconseguir un benefici econòmic interessant.

D'altra banda, un aspecte amb el qual caldrà ser especialment curosos és amb el tractament de les dades personals i de la localització geogràfica de l'usuari a cada moment. Probablement el fet de portar un mòbil a sobre amb Wi-Fi i GPS ja ens localitza fàcilment, però cal no oblidar que aquest debat va ser molt interessant als Països Baixos, on des de l'any 2011 ja estan implantant la targeta xip sense contacte arreu del país (coneguda com a OV-Chipkaart).

Donat que el nou coneixement tecnològic caurà en mans de grans empreses privades, que el contracte incorpora el risc de demanda (compensacions a l'adjudicatari en cas que hi hagi reduccions de demanda) i que, per molt que disminueixin les despeses i augmentin els ingressos, aquesta relació no recaurà directament en una baixada tarifària..., ¿a qui beneficia realment aquesta nova privatització de la gestió d'un servei públic?

Silvia Casorrán

el vinyet
Rambla Poblenou, 66

Fusteria d'Alumini
Carpinteria de Aluminio
ESPA21 S.L.
*** FABRICACIÓ PRÒPIA ***
PORTES, FINESTRES, MOSQUITERES, TANCAMENTS
PERSONES (instal·lació, manteniment, reparació)
REFORMES, CURVES I BANYS, PINTURA I PARQUET
*** REPARACIÓ DE L'ALUMINI GENERAL ***
Pallars, 233, local 1 08005 Barcelona Tel. 933 001 505 / 444 500 729
espa21@live.com Tel/Fax 933 925 529

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

FARMÀCIA JAUME GIRO LOPERENA
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALES
HOMEOPATIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - ELEXIRS FLORALS
93 307 15 17
María Agulló / Pujadas

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

Dra. Susanna D'Ambrosio
Médico Psiquiatra
ADULTOS E INFANTO - JUVENIL
italiano, castellano, catalán
T. 672659939 - Poblenou
susanna.dambrosio@gmail.com
www.dradambrosio.com

Centre Clot de la Mel
Logopèdia-Reforç escolar
Psicologia-Fisioteràpia
-Tallers de lectura i pintura-
Espronceda 222 baixos / 93.307.05.42
www.centrecloclatamel.wordpress.com
10 anys al barri

CLINICA DENTAL GLÒRIES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1º1º
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

ÒPTICA traver
des de 1952
C/ Pujades, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 - 08005 BCN

GELATERIA FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

RADARS

El projecte RADARS arriba al Poblenou

A mitjan juny del 2013, el conjunt d'entitats i associacions que formen part de la Taula de Salut Comunitària del Poblenou, formada per Serveis Socials, farmàcies, AAVV, CAPS... i el pla comunitari Apropem-nos –motor de tot plegat– van constituir-se com a Taula amb l'objectiu de treballar conjuntament i diagnosticar els principals problemes de salut del barri i trobar-hi solucions. Tan senzill i tan complicat alhora...

Després de moltes jornades de treball, en què vam realitzar una avaluació qualitativa i quantitativa del barri i un seguit de tallers amb exercicis pràctics, vam identificar quins eren els principals problemes de salut del nostre barri. Aquests van ser: la solitud i aïllament social en la gent gran, i els problemes de salut mental (ansietat, depressions, etc.) en els adults.

Durant aquests dos anys de treball ens hem reunit periòdicament per establir quines accions hem de portar a terme. Per aconseguir-ho hem creat els grups de treball de “gent gran” i el de “salut mental”.

Avui us volem presentar una de les primeres accions a dur a terme des del grup de “Gent gran”. La recerca de recursos als barris ens ha permès de conèixer el programa RADARS. Es tracta d'un projecte que treballa en xarxa, implicant-hi molts agents de barri. L'objectiu és contribuir al benestar de les persones grans que volen continuar vivint a casa seva, soles o acompanyades, de vegades pel fort sentiment de pertinença al barri i al seu entorn més proper, evitant-ne l'aïllament, millorant la seva qualitat de vida i donant-los suport perquè puguin continuar sent tan autònoms com sigui possible.

El funcionament és molt senzill i aquesta és una de les claus del seu èxit. Es tracta de fer fàcil i efectiva una pràctica de bon veïnatge que s'ha fet tota la vida.

Des del projecte es demana als voluntaris “radars” que estiguin atents a la dinàmica diària de les persones grans que coneixen. Ser Radar no suposa cap esforç ja que tan sols cal observar amb una mirada sensible i respectuosa el dia a dia de les persones grans i comunicar

qualsevol motiu d'alerta.

Les persones grans que han estat detectades, ja sigui a través del porta a porta o per l'avis d'un “radar”, són valorades pels professionals del Serveis Socials. El procés es completa amb el suport d'una plataforma de seguiment telefònic en la qual participen voluntaris que fan un seguiment de manera continuada. Així, s'estableix un contacte per veure com està la persona i per recomanar-li activitats de lleure del barri que li poden interessar.

Aquest projecte arrenca amb força, amb la força de tots els veïns i veïnes del Poblenou. En un primer moment, s'implantarà al nucli històric del barri amb la voluntat de créixer i cobrir més territori.

Aviat rebreu més informació del projecte per diferents vies.

Demostrem que el Poblenou manté el compromís i la sensibilitat social que l'han fet únic.

Taula de Salut Comunitària del Poblenou
Grup de treball de Gent Gran
radarsgentgran@bcn.cat

un projecte de qualitat
fet realitat

HABITATGES PROTEGITS AL POBLENOU

L'oblit de l'oblit

Les dones afusellades al Camp de la Bota

Els records que tenim del Camp de la Bota, situat entre el districte de Sant Martí i la desembocadura del riu Besòs, és el d'un barri de barraques habitat per persones immigrades d'altres indrets de l'Estat espanyol. Obrers i obreres que treballaven de sol a sol (sobretot a les indústries del tèxtil), sense drets, amb salaris de misèria..., però que lluitaven dia a dia per no perdre la dignitat i poder superar la situació d'abandó a què les havia sotmès el franquisme.

Però el Camp de la Bota, malauradament, també és recordat per alguna cosa més que un barri de barraques situat al costat del mar. El franquisme, entre els anys 1939 i 1952, hi deixà un terrorífic llegat: 1.706 homes i 11 dones van ser afusellats en el parapet del Camp de la Bota, per un únic delictes: defensar els drets individuals i col·lectius conquerits legalment a les urnes.

Van ser mortes onze dones de diferents edats, professions i classe social:

Carme Claramunt Bonet, 28 anys, soltera, denunciada pels seus veïns, que va militar en l'esquerra nacionalista; definida pels colpistes com a “dona molt perillosa per al gloriós Movimiento Nacional”.

Eugenia González Ramos, 20 anys, infermera, nascuda a Madrid, i treballa-

dora en un hospital a Mataró; denunciada per una monja i acusada d'estar afiliada a la UGT, el PCE i el Socors Roig Internacional; el seu únic delictes: la cura dels malalts.

Cristina Fernández Perea, 39 anys, una de tantes porteres represaliades pel nou règim; la Cristina va ser denunciada pel propietari de l'immoble on treballava i per altres veïns.

Ramona Peralba Sala, 35 anys, va ser acusada de pertànyer a la CNT, delegada per la FAI en la secció tèxtil de la fàbrica Monegal; segons el règim, “dona molt perillosa, propagandista del nudisme i de les idees marxistes”.

Dolors Giorla Laribal, 27 anys, mestressa de casa; l'acusació no venia de l'àmbit polític sinó del moral: semblava que durant els primers mesos de la guerra va denunciar el seu marit, la seva denúncia era “indigna” per la seva condició d'esposa i mare.

Magdalena Nolla Montseny, 34 anys, mestressa de casa; el seu delictes, ser una dona organitzada políticament i compromesa activament amb la República.

Elionor Malich Salvador, 60 anys, portera, catalogada com a “extremista” i de dubtosa moral; una vegada més s'imposen els criteris morals de la ideologia dominant.

Virginia Amposta Amposta, 50 anys, també va ser una dona organitzada políticament i sindicalment, però la seva activitat principal va ser fer de mestra en una escola infantil.

Assumpció Puigdelloses Vila, 43 anys, acusada de pertànyer a moviments d'esquerres; se la va acusar d'un delictes de rebel·lió militar.

Inés Giménez Lumbreras, 24 anys, estudiant, se l'acusa d'espia de la República.

I finalment Neus Bouzal Gil, 22 anys, obrera en una fàbrica tèxtil i resident al Poblenou, que, en esclatar la guerra, va deixar la feina per incorporar-se a les milícies de la CNT i fer-hi treballs auxiliars.

Des d'aquestes línies volem rescatar de l'oblit històric aquestes onze dones, però també totes les dones que en temps de conflictes bèl·lics són les víctimes principals; la memòria de les oblidades, violades, empresonades, assassina-

Molt excepcionalment, algunes d'aquestes dones podran ser recordades per a la memòria col·lectiva dels pobles, però la majoria continuaran en l'oblit sense cap reconeixement.

Estrella Pineda

Recuperem la memòria dels barris de barraques

Des de finals del segle XIX i al llarg del segle XX, el barraquisme va ser un fenomen important a Barcelona. Als anys vint hi havia 6.000 barraques, i un centenar de nuclis s'estenien per moltes zones de la ciutat: al litoral i a la muntanya de Montjuïc, als dos extrems de l'Eixample i, en nuclis menors, pels turons i al peu de Collserola. A finals dels anys cinquanta del segle XX, unes 100.000 persones, un 7 per cent de la població de Barcelona, vivien en barraques a causa d'una falta d'habitatge crònica. Els últims grans nuclis de barraques de Barcelona es van enderrocar poc abans dels Jocs Olímpics de 1992. La ciutat deixava enrere un episodi llarg i important de la seva història, sovint amagat i ignorat, que havia durat més d'un segle. En l'actualitat ja no existeixen aquests barris, però la memòria es manté viva en els milers de persones que van viure aquella realitat. Ells i les seves famílies són part important de la ciutadania de Barcelona. Recuperar la memòria dels anys del barraquisme ha estat una voluntat compartida de moltes persones. Aquesta demanda, expressada per antics habitants dels barris de barraques a través de mitjans de comunicació, va ser recollida per una comissió ciutadana que va rebre el suport de vuitanta-una entitats veïnals, socials i culturals, i de

més de vuit-centes persones de diferents àmbits professionals. Es proposaven un seguit d'accions per donar a conèixer una part llargament oblidada de la història de la ciutat. La primera va ser recuperar oficialment el nom de Platja del Somorrostro. En segon lloc, homenatjar els habitants dels principals barris de barraques de la ciutat i fer visible la seva memòria a través d'un conjunt de plaques commemoratives. La petició presentada per la Comissió Ciutadana per la Recuperació de la Memòria dels Barris de Barraques de Barcelona, va ser assumida per l'Ajuntament de Barcelona amb el compromís ferm de fer-la realitat.

Els barris del litoral

Al llarg del litoral, des de la Barceloneta fins al Besòs, hi havia tota una successió de barris de barraques sorgits a finals del segle XIX i principis del segle XX. Els principals eren el Somorrostro, el Bogatell, la Mar Bella, Rere Cementiri del Poblenou, Pequín i el Camp de la Bota. La població d'aquests assentaments era gent treballadora procedent majoritàriament del País Valencià, Múrcia, Aragó i Andalusia. Els barris del Camp de la Bota i Rere Cementiri són els últims que van ser enderrocats, just abans dels Jocs Olímpics del 1992.

El Somorrostro

Va existir des de finals dels anys setanta del segle XIX fins al 1966 a la platja, entre la Barceloneta i el Poblenou. L'origen del nom sembla que està relacionat amb la presència de carrabiners del País Basc en una caserna que hi havia. El lloc els recordava una platja amb aquest nom que hi ha prop de Bilbao.

Periòdicament, les barraques eren destruïdes pels temporals de Llevant. El 1957 es va fer un cens rigorós, que fixava 1.322 barraques al Somorrostro, habitades per 1.609 famílies, de les quals 277 eren rellogades. En total hi vivien 9.500 persones. El juny de 1966, el barri va ser destruït per poder fer una Setmana Naval que havia de presidir Franco. Els habitants van ser repartits entre barracons i barris de nova construcció. Dues persones famoses, la bailaora Carmen Amaya i l'exdiputat de CIU Rafael Hinojosa, hi van viure, i la primera hi va néixer.

Rere el Cementiri o transcementiri

Aquestes són diferents denominacions que ha rebut aquest barri que hi havia al Poblenou, un dels més antics de la ciutat. Estava situat, com el nom indica, al darrere i al costat del Cementiri Vell. Per la banda de mar quedava delimitat per una paret que el separava de la via del tren de la línia del litoral. El tipus d'habitatge era força consolidat. L'any 1982 el formaven 134 unitats convivencials que allotjaven un total de 382 residents. L'any 87, ja només en quedaven 99. Finalment, el març del 90, va ser enderrocat, afectat per la construcció

més de 1.700 persones, la meitat dels executats a Catalunya en aquests anys. Els veïns de les barraques van haver de conviure anys amb els afusellaments.

Accions per la dignificació d'aquests barris i de les persones que hi vivien

La primera acció que va proposar la Comissió Ciutadana per a la Recuperació de la Memòria dels Barris de Barraques va ser la recuperació oficial del nom de la Platja del Somorrostro, que es va fer efectiva el març del 2011. La segona, un conjunt d'elements commemoratius als indrets on hi havia els prin-

quilòmetre de la costa, des de l'Hospital del Mar fins a la desembocadura del Bogatell. Milers de persones hi van viure en fràgils barraques damunt la sorra, a mercè dels temporals. El Somorrostro va existir des de l'últim terç de segle XIX fins que es va enderrocar d'urgència el juny de 1966, dies abans d'unes manobres navals amb presència del dictador Francisco Franco.

Al litoral de Barcelona, de la Barceloneta fins al Besòs, hi va haver molts nuclis de barraques sorgits entre les fàbriques, la via del tren i el mar.

Els que van viure aquí, gent treballadora, han contribuït amb el seu esforç

d'un vial i del Parc del Poblenou, al costat de la futura Vila Olímpica, d'acord amb la planificació urbanística de les olimpíades de Barcelona 92.

El Camp de la Bota

Estava situat al davant de l'actual Museu Blau i de la plaça del Fòrum de les Cultures. Les cases s'alçaven al voltant del castell de les Quatre Torres, una zona que es coneixia com el Camp de la Bota. Els primers que s'hi van instal·lar van ser tropes franceses que hi van construir un campament de tir, durant l'anomenada Guerra del Francès, d'aquí en deriva el nom *butte*, que en francès vol dir parapet. Posteriorment durant el regnat d'Isabel II s'hi va construir el castell per controlar el moviment obrer del Poblenou que era molt actiu. Era un terreny pantanós i castigat pels temporals de llevant, no obstant això, a mitjan segle XX acollia milers de persones en habitatges precaris sense aigua potable ni xarxa de clavegueram. El franquisme va ser cruel amb els seus dissidents. Al parapet del Camp de la Bota, del 1939 al 1952, van ser afusellades a trenc d'alba

cipals barris de barraques de la ciutat. El conjunt d'elements el formen:

—Quatre plaques commemoratives de format gran al litoral (Platja del Somorrostro), a Montjuïc (zona on hi havia Can Valero), al Carmel (cim del Turó de la Rovira) i al lloc on hi havia el barri de la Perona (Sant Martí de Provençals-Verneda).

—Set plaques de format més petit que recorden on estaven situats altres barris de barraques significatius a diferents indrets de la ciutat: el Camp de la Bota i Rere el Cementiri, al litoral; el Poble-sec i Can Tunis, a Montjuïc; el barri de Raimon Caselles, a Can Baró; les barraques de Santa Engràcia, al barri de la Prosperitat, a Nou Barris; i les de la Diagonal i Santa Gemma, a les Corts.

El dimarts, 25 de novembre de 2014, a les 10 del matí es va procedir a la col·locació de la primera placa de format gran. Situada a la Platja del Somorrostro, entre l'Hospital del Mar i el Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, hi podem llegir:

El barri de barraques del Somorrostro s'estenia al llarg de més d'un

a fer gran la ciutat.

Altres plaques de format petit han estat col·locades darrerament. La del Camp de la Bota, el 22 de febrer de 2015, i està situada davant l'entrada principal del Museu Blau de Ciències Naturals, a l'edifici Fòrum (Parc del Fòrum, pl. Leonardo da Vinci, 4-5), lloc que correspon a l'emplaçament d'un dels elements més característics del Camp de la Bota, el castell de les Quatre Torres. La de Rere el Cementiri del Poblenou, el 22 de març de 2015. Es tracta d'una estela subjectada a terra, situada davant la façana de mar del cementiri, al carrer Carmen Amaya, cantonada amb el passatge de Rere el Cementiri.

Aviat altres plaques commemoratives ocuparan el seu lloc i finalment tot aquest conjunt ens permetrà respectar i conèixer millor el passat recent de la nostra ciutat, i alhora homenatjar les persones que hi van viure i que van contribuir amb el seu esforç a fer una ciutat més digna.

Andreu Isern

Arxiu Històric del Poblenou

Passatge Treball

Les cases baixes centenàries que avui conformen el teixit arquitectònic bàsic d'aquests passatges van gaudir d'uns anys d'esplendor i vitalitat

El temps sembla que s'ha aturat en aquests passatges i les reformes per part de l'Administració arriben amb comptagotes

Sens dubte trobem en aquest enclavament un Poblenu intacte, un Poblenu autèntic, aturat en el temps

Pot ser que els passatges del Treball, Coll i Taulat només els recordin les generacions més grans de poblenovins. En això han influït al llarg de la història del Poblenu diversos factors. En primer lloc, per una qüestió geogràfica; el fet que es trobin situats més enllà de l'avinguda Diagonal, entre els carrers de Selva de Mar, Josep Pla i Pere IV, els allunya del centre del barri a què estem acostumats, la Rambla i els voltants. Però els factors més tristos que han contribuït a aquest oblit vénen de la mà humana, que els ha fet convertir en uns enclavaments ben singulars. D'una banda, el Poblenu ha oblidat que hi ha barri més enllà de la Diagonal, ha oblidat els veïns i les realitats heterogènies que hi conviuen. D'altra banda, un projecte que ha transformat el barri en el famós 22@ ha deixat, arran de la crisi econòmica, uns contrastos interessants però dispersos en aquesta zona, restant una espècie d'oasi al voltant d'aquests carrers.

Però per entendre el present cal viatjar en el temps, ja que aquesta zona no sempre ha restat en l'oblit o en la ignorància. Per començar hi ha un racó al voltant del passatge del Treball d'allò més important que dona sentit al naixement dels passatges construïts posteriorment. És el passatge de la Marina, ara ple d'herbes i de terra, i jardí particular tancat pels seus dos extrems del qual gaudeixen un seguit de veïns que tenen accés a ambdós passatges (Treball i Marina). És imprescindible conèixer aquesta via perquè va ser el traçat més antic dels albars del barri del Poblenu i va existir abans que els passatges en què ens centrem avui. El passatge, que deu el nom a la seva propietària

als anys vint, Rita Marina, ja apareixia en mapes del segle XIX com un camí de conreu que vertebrava l'aleshores inexistent barri i que era una continuació del Camí Antic de València.

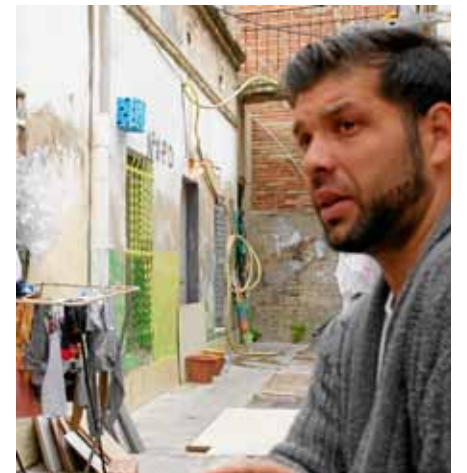
De la mateixa manera, les cases baixes centenàries que avui conformen el teixit arquitectònic bàsic d'aquests passatges van gaudir d'uns anys d'esplendor i vitalitat. Quan molts empresaris van decidir instal·lar les seves fàbriques al Poblenu (el Manchester català) van construir-les perquè hi habitessin els capatassos, en les més grans, i els obrers, en les més petites, obrint un segon passatge de forma horitzontal al passatge "principal" i construint-hi habitatges més petits. Ambdues formes arquitectòniques es mantenen i aporten als passatges un valor afegit. En aquest sentit, Nicolás Brizuela, veí del passatge del Treball, opina: "La tipologia del passatge, de les façanes, es manté. Deu ser dels pocs passatges que conserven pràcticament el 50% de la seva originalitat".

Fent un salt al present s'aprecia que és una zona plena de contrastos que poc han variat en el temps. El més destacable és la multiculturalitat i heterogeneïtat dels veïns que habiten els passatges. Des del Nicolás Brizuela, arquitecte argentí i organitzador de projectes de cooperació internacional, passant per la Teresa Carrillo o el David, veïns d'ètnia gitana que fa molts anys que viuen en aquest indret, fins al Michel, professor senegalès de danses africanes. Actualment, a més, moltes famílies europees hi han adquirit cases per la proximitat del mar i les lloguen temporalment. "La veritat és que d'autòctons catalans, en aquesta

zona, crec que n'hi ha hagut pocs perquè crec que aquesta zona ha sigut receptora d'immigració treballadora des del 1800 en endavant, de treballadors de zones rurals d'Espanya. Ara és una immigració diferent, però hi ha diversitat cultural", afirma el Nicolás. D'altra banda, trobem contrastos arquitectònics que van des d'alguna casa de disseny totalment reformada, passant per habitatges modestos perfectament habitables fins a infrahabitatges en condicions de gran insalubritat amb plagues de rosegadors i d'insectes.

El temps sembla que s'ha aturat en

tes, encara tenim les guies per col·locar-les". El mateix ocorre amb els hipotètics enderrocaments i projectes per fer créixer el 22@. "Això ho van dient des que visc aquí perquè casa meua ocupa l'amplada de la vorera..., però aquesta zona està deixada de la mà de Déu", ratifica la Teresa. I és que fa anys es va posar en marxa un Pla de Recuperació dels Passatges. Entre les seves tasques hi havia la rehabilitació dels passatges, l'asfaltat, la il·luminació..., però als passatges del Treball, Coll i Taulat ha arribat tard (amb prou feines fa tres anys) i amb la incertesa constant entre els veïns

Passatge Coll

L'oasi del 22@

Passatge Taulat

aquests passatges i les reformes per part de l'Administració arriben amb comptagotes. La Teresa Carrillo fa 32 anys que viu al passatge del Treball i només en fa tres que han asfaltat el carrer: "Ara estem millor però hem estat molts anys que això era un carrer de terra i fang. Semblava que estiguéssim als anys vint. Abans fins i tot entrava aigua a les cases i havíem de posar fustes davant les por-

tes de si els seus habitatges els tiraran a terra. "Això hauria d'estar protegit com a teixit i patrimoni històric; no poden enderrocar un respir com aquest", conclou el Nicolás.

En David, veí d'un subpassatge dins del passatge Coll, explica una anècdota: "Fa un temps va venir una senyora gran, una àvia, que va anar caminant fins al final del passatge i es va aturar davant la

porta de l'última casa. Va dir que ella havia viscut allà antigament i que, durant la guerra civil, una granada, una bomba de mà, havia caigut dins la casa. Imagineu-vos si fa temps que hi són aquestes cases...". L'anècdota fa traslladar-nos enrere en el temps sense gaire esforç i imaginar-nos l'àvia sent una nena; l'entorn, la tranquil·litat, l'arquitectura intacta hi ajuda. El temps s'atura en un oasi enmig del modern 22@, les cases baixes centenàries es fusionen en pocs metres amb gratacels, l'Associació Columbòfila Catalana, que està allà, diu al seu rètol: "Al servei de les transmissions de l'exèrcit", un detall que sobta en plena època de revolució tecnològica, en l'era digital. Sens dubte trobem en aquest enclavament un Poblenu intacte, un Poblenu autèntic, aturat en el temps.

Patricia Pujante

English, Psicomotricitat, Estimulació sensorial, experimentació, tot amb molt d'afecte, relació família-escola, cuina pròpia ecològica, ...

MATRÍCULA OBERTA

Llar d'infants subvencionada per la Generalitat

CASAL D'ESTIU

Chiqui Tin

Tel. 93 221 95 79 (Vila Olímpica, Poblenu)

www.escuelachiquitin.com/lavila centrelavila@escuelachiquitin.com

Perico Pastor

“És molt important que cada traç de pinzell correspongui quasi a una respiració”

“El mercat no és únic ni infal·lible, però no em sembla una mala mesura de la qualitat de les coses”

“Això és per mi l’art: l’ofici de compartir”

Pintor, dibuixant, il·lustrador. Pare de quatre fills i de moltíssimes peces artístiques. Va viure dotze anys a Nova York, il·lustrant publicacions com ara *Harper’s Magazine* o *The New York Times*. Avui Perico Pastor m’obre la porta del seu estudi al carrer Llull. Amb el muntacàrregues antic pujo al taller, que des de fa 15 anys, és la seva segona casa.

Com va començar, entrar al món de l’art i l’interès per la pintura, la il·lustració?

Des que era petit sempre he dibuixat i he pintat, però no va ser fins als 22 anys que vaig pensar a fer-ho professionalment. Jo sempre havia imaginat que tindria una feina i a més a més pintaria, però després vaig veure que l’única manera per fer-ho era de manera professional. En aquell moment ja no tenia ganes de començar una carrera com Belles Arts, i a més hi havia el servei militar. Després de fer-lo, vaig anar buscant feines d’il·lustrador per aquí i per allà, fins que vaig acabar a Nova York. Compaginava la feina d’il·lustrador amb la pintura, i quan vaig tenir una quantitat de coses pintades que m’agradaven vaig començar a buscar galeries. Amb la sort que allà, i després aquí, algunes es van interessar pel que feia. Així vaig engegar.

Com és el seu procés de creació? Fa esbossos previs?

Molt pocs. Per la meva tècnica, dibuix a pinzell directament sobre paper japó, és molt important que el gest sigui espontani. Que sigui, a més, vital. Que cada traç de pinzell correspongui quasi a una respiració. Això fa que les correccions siguin gairebé impossibles i

que els esbossos, escassos, siguin molt bàsics. No entro en els detalls. Perquè si m’hi endinso gaire, quan haig de fer el definitiu ja estic avorrit; ja no m’interessa i perdo la tensió necessària pel traç de pinzell.

Il·lustració i dibuix. Són coses diferents o l’una beu de l’altra?

Tenen molt a veure. Però, en el meu cas, hi ha una cosa que les diferencia clarament. Molts dels meus dibuixos, comencen sense saber què faré. Després del primer traç no sé si crearé una persona, un paisatge, o un bodegó. Una cosa porta a l’altra i al cap de tres o quatre traços decideixo cap on vaig. En el cas de la il·lustració, en canvi, ja sé per on he d’anar, tinc les idees marcades.

Durant anys ha il·lustrat llibres en paper, s’imagina fer-ho en llibres electrònics?

Sí, però el que no m’imagino és il·lustrar amb una tauleta; és molt més lenta que jo. Després dels 40 anys que fa que pinto, el que m’aguanta no és l’èxit ni els diners. És estrictament el plaer físic i intel·lectual de sentir el pinzell sobre el paper i veure com apareixen coses que de vegades jo no controlo.

Vostè il·lustra i escriu a la premsa. Què té més força, un article d’opinió escrit o

una imatge?

La imatge té moltíssima força, però dins de l’àmbit mediàtic té més prestigi l’escriptura. Hi ha la concepció que els artistes som uns animals molt simpàtics, que tenim molta mà per al dibuix i molta imaginació, però que som una mica burros. Que són els periodistes els que ens han d’explicar les coses. I a mi em sembla bé que m’expliquin coses. Però això no és obstacle perquè jo també pugui fer-ho. De fet, jo escric des de sempre i a les meves columnes tinc cura de no presentar-me mai com si jo sabés més que els altres. Intento escriure sempre des del punt de vista de la gent i demanant explicacions d’allò que ens afecta a tots.

Què és l’art?

En el cas de la pintura, i d’alguna manera en totes les arts, podríem dir que l’art és l’ofici de compartir una visió. I no entenc visió com a explicació del món, sinó com la teva manera de veure’l. La gent no veurà les coses com tu, però podrà entrar en la teva visió amb prou intensitat perquè això afecti la seva manera de fer les coses. Aquest bucle que es tanca és el circuit d’una obra d’art. Això és per mi l’art: l’ofici de compartir.

Què determina el valor d’una obra d’art?

El valor d’una obra es mesura per la seva capacitat de generar connexions. A quanta gent arriba i durant quant de temps ho fa. Els clàssics arriben a moltíssima gent durant un temps infinit. Una al·lèrgia comuna dels crítics és la de pensar que si una peça arriba a molta gent no pot ser bona. Que les coses profundes només arriben a uns pocs. Però El Quixot o Sòcrates són profundíssims i arriben a tothom. I, alhora, una saga d’extrema popularitat com Harry Potter per mi és boníssima. A mi hi ha molta gent que no em considera un pintor seriós perquè d’una manera natural la gent compra els meus quadres. I troben que si fes peces més difícils i profundes, això no passaria.

L’art i el mercat són compatibles o el mercat mata l’essència de les obres?

El mercat ni valida ni devalua l’obra d’art. No l’afecta en absolut. Cervantes

va ser un fracassat tota la vida i no va vendre ni una escombra, pobret. En canvi Shakespeare, el seu contemporani, va ser molt popular. El mercat no afegeix res. A mi, personalment, no em molesta que les meves obres estiguin al mercat. Més aviat m’agrada veure que la gent està disposada a pagar un preu per les meves peces. No tinc clients milionaris ni m’agradaria que els meus preus fossin estratosfèrics. Per a la majoria de la població 1.000 € són molts diners, i aprecio moltíssim que algú faci l’esforç d’invertir-los a comprar-me un quadre. El mercat no és únic ni infal·lible, però no em sembla una mala mesura de la qualitat de les coses.

Si a la seva obra hagués de donar-li pare i mare, qui serien?

Té pare, mare, tietes, avis, cosins..., té de tot. Naturalment Picasso hauria de ser-hi. Jo vaig créixer en un país i en una època on Picasso ho era tot. Després també hi va haver companys com Matisse, que actualment és molt important per a la meua obra. Òbviament també hi ha els artistes que veia a casa com Goya o Fra Angelico. D’artistes moderns em quedo amb Paul Klee, per la relació que té entre el mot i la imatge; la concepció que els títols de les composicions són molt importants. No reforcen el que veus, donen pistes.

Per què torna de Nova York a Barcelona?

Vaig estar dotze anys a NY. Però

els últims sis ja vivia en un anar i venir constant. I en un d’aquests viatges em vaig quedar aquí perquè em vaig enamorar i vaig tenir dos fills. Mai vaig pensar que em quedaria als Estats Units, però tampoc tenia cap pressa per tornar. Mentre era solter d’or no tenia cap pressa per venir. Ara, si hagués de tenir els quatre fills que tinc a Nova York (riu), no ho vull ni imaginar. Seria tot massa car.

I per què el Poblenou?

De fet, quan el 89 vaig tornar, em vaig instal·lar al Born. Però al cap d’uns deu anys em vaig separar i l’estudi d’art que tenia al Poblenou va passar a ser estudi i apartament. Era molt maco però una mica justet. Per un encàrrec, vaig aterrar aquí al passatge Masoliver. Era a inicis del 1999 i tots els carrers eren plens de llençols, s’hi llegia “lloguer o venda”. En només un mes, i no exagero, la majoria van volar. Durant aquest interval d’un mes, vaig enganxar aquest local i me’l vaig quedar. Des d’aleshores ha estat la meua segona casa i hi he fet una vida molt tranquil·la. De fet, no ha estat fins recentment, amb l’encàrrec de fer una guia del barri que l’he explorat a fons. M’he forçat a conèixer moltes coses del barri; un barri molt antic i amb molt caràcter. És un projecte que em fa molta il·lusió i espero no decebre amb la meua lectura del Poblenou.

Marina Riera Rodoreda

Psicología Estratégica
Asesoría Psicológica:

- * Individual
- * Familiar
- * Parejas

Te damos herramientas para construir Soluciones

Primera sesión Gratuita: 699503201
c/Taulat 78 bajo 1 (08005) Poblenou

www.psicologia-estrategica.com
info@psicologia-estrategica.com

Anar a Barcelona i trepitjar ratlla!

Ara, quan el Poblenou és, més que mai, Barcelona. Ara, que el barri està obert pertot arreu, que acull tothom i s'ha convertit en un paradís cosmopolita. Ara, que en aquest territori costaner es combinen la gràcia d'un petit poble amb els avantatges d'una gran ciutat acaronada pel mar. Ara, els que som d'aquí de "tota la vida" encara diem que "anem a Barcelona" quan traspassem els que, fa anys, eren els límits del barri i ens dirigim al centre de la ciutat.

En els nostres gens encara queda la informació ancestral de quan el tros de terra que habitem era independent, quan venir al Poblenou només es feia per l'obligació de viure-hi o treballar-hi. Sí, encara estem impregnats d'aquesta sensació que apareix tan bon punt posem un peu al metro o a l'autobús, i sentim que

deixem enrere una estranya protecció associativa per endinsar-nos en un món que no ens pertany. I quan tornem de la voràgine de la gran ciutat, respirem tranquils per sentir-nos altre cop a casa, tot i acostumar-nos a estar envoltats cada cop més d'aquesta multitud que ha fet del món un lloc petit.

També queda entre les frases poble-novines, encara ho sento de tant en tant en els vells del barri, aquella expressió que diu: "anem a trepitjar ratlla". Quan els diumenges, amb el tortell sota l'ala i el diari a l'altra mà, les famílies caminaven Rambla amunt i Rambla avall, delimitant el seu passeig lineal entre el mur infranquejable que trobaven, quan pujaven la Rambla, en el carrer de Pere IV i les vies del tren a l'altra punta, quan la baixaven.

—Què? Prenent el solet? —deia un veí a l'altre.

—Sí, senyor! Anem a "trepitjar ratlla" i tornem cap a casa a tirar l'arròs —responia l'altre sense dubtar ni un sol moment que no s'hagués fet entendre.

I jo dic, que sí, que sí senyor, que hi ha poblenovins que encara "anem a Barcelona" i encara "trepitgem ratlla", tot i que, la ratlla que ens separa de la ciutat cada cop està més lluny i és més etèria.

Sigui com sigui, si sou dels que aneu a Barcelona o no, dels que trepitgeu ratlla o no, estic segura que el Poblenou sempre serà "el vostre barri" i quan torneu, ni que sigui de l'altra punta del món, tornareu a casa!

Àfrica Ragel

africaragel@hotmail.com

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

Agbar
Fundació

myns

medicina complementària

Naturòpata
Homeòpata
Teràpia floral
Cures pal·liatives a domicili

Susagna Muns
+34 633 555 228
www.medicinacomplementariabcn.com
terapiasmuns@gmail.com
Rbla. Poblenou 143-145, 4-3 Esc A

Anuncia't

Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!

629046004
comercialelpoblenou@gmail.com

Bogi MACOSA: Bogi d'una màquina de tren fabricat a MACOSA. Aquesta peça, que va sortir de la factoria del carrer Llull, ha estat exposada definitivament a la plaça de Ramon Calsina, junt a la Torre de les Aigües del Besòs, en record de la foneria de Can Girona, després Materiales y Construcciones SA (MACOSA), on van treballar moltes persones del barri.

Programa Re-existències

Han passat més de dos anys des de l'ocupació de l'Ateneu La Flor de Maig, portada a terme per diferents persones i col·lectius del barri. Durant tot aquest temps. La Flor ha anat caminant en pro de la construcció d'un espai autogestionat, heterogeni i divers, desenvolupant diferents activitats i accions, i aglutinant les diferents visions del teixit social del seu entorn.

Avui, un dels principals objectius, el de recuperar aquest espai per al barri, s'ha aconseguit sota la fórmula d'una cessió per part de l'Ajuntament, que garanteix la consolidació del projecte i la seva apropiació per part de les entitats, veïns i veïnes. Sens dubte representa un gran assoliment i obre nous camins i possibilitats, però també reptes, per a la construcció d'un espai comú, pensat per a la trobada, la comunicació, el debat, la

formació, la creació, l'intercanvi i el desenvolupament de propostes i iniciatives ciutadanes.

En aquesta nova etapa que s'obre, des de l'Ateneu La Flor de Maig, estem treballant per dotar-lo de contingut i vida, creant i desenvolupant propostes per a la seva dinamització, oferint un canal crític per repensar el model de societat en què vivim.

En aquest marc, proposem un conjunt d'actes, als quals convidem a tothom a sumar-se i participar. Re-existències és el nom sota el qual presentem aquesta agenda d'activitats, entorn de diferents iniciatives i realitats sociopolítiques i culturals. Resistència com a manera de pensar, actuar i subvertir les estructures de dominació i poder. Existència com a mecanisme de coexistència, de creació i dissidència

en les estructures normatives de control.

El programa abasta diferents blocs temàtics i àmbits d'actuació, amb l'objectiu de generar sinergies i xarxes amb les diferents persones i col·lectius que conformen el nostre barri, fent ús, per a això, d'una combinació de formats, que van des de conferències, xerrades, presentacions de llibres, mercats i fires a tallers, taules rodones, concerts, publicacions, accions de carrer, espais infantils, etc.

Us animem a apropar-vos a l'Ateneu per gaudir del programa d'activitats.

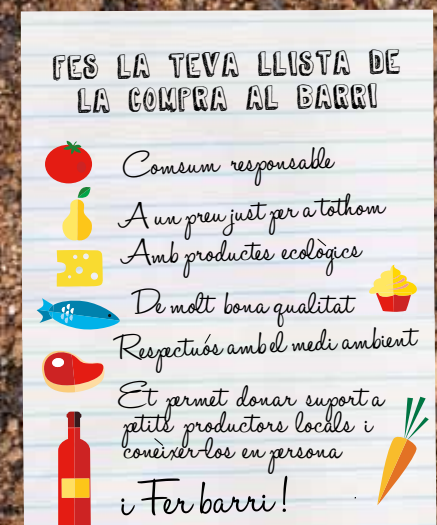
Per a més informació:

reexistencies.flordemaig@gmail.com

<http://laflordemaig.cat>
c/ Doctor Trueta, 195 (Metro Llacuna)

Consum ecològic

ConnectHORT

És un gran hort comú on cultivar, aprendre i divertir-se

És un espai on es fan "mercadillos", concerts, festes, cursets, dinars, xerrades...

És un lloc on les famílies poden gaudir de la natura enmig de la ciutat

¡ I ESTÀ AQUÍ MATEIX !

carrer Alaba 24

Facebook: connectHORT
Connecthort.wordpress.com
connecthort@gmail.com

Pere IV

Anglès a partir d'1 any

Matrícula oberta
juny 2015

Kids&Us®

school of english

YOUR TRIBE SPEAKS
ENGLISH

Kids&Us Poblenu
C/ Llacuna, 104
08018 Barcelona
T. 93 300 77 14 / 615 816 080
poblenu@kidsandus.es

Kids&Us Sant Martí
C/ Concili de Trento, 108
08018 Barcelona
T. 618 020 494
santmarti@kidsandus.es